

вѣче, — не си ли царската дъщеря?

— Не съмъ.

— Не си ли магьосница?

— Не съмъ.

— Коя си ти? Искамъ да знамъ.

— Азъ съмъ Вѣрчето.

— Добре. Ще ни бждешъ гостенка. Ние ще ти дадемъ мляко, лешници и медъ да вечеряшъ. Ще ти приготвимъ и меко легло. Ние сме петимата славни братя. Изъ цѣлата гора се приказва за насъ. Ти не си ли чула? Ето азъ съмъ Бу-Бу. Азъ съмъ най-стария и най-мъдрия отъ всички. Това е Ке-Ке. Той е най-храбрия между насъ. Съ своя лжкъ може да убие заякъ. Този е Фу-Фу. Той язди вѣтѣра и скубе опашкитѣ на вранитѣ. Ето Си-Си, който ще се жени за катеричката Червена-опашка. Тя живѣе въ голѣмия джбъ отсреща. А този е Ченъ-Ченъ, който разбира езика на дървесата, тревитѣ и птичкитѣ.

Тѣ сложиха Вѣрчето на едно столче край огнището. Донесоха вечеря въ орѣхови черупки. Насѣдаха всички около момиченцето. Тогава Бу-Бу поглади дългата си брада, вдигна ржка и се закани съ прѣстъ:

— Азъ казвамъ, че . . .

Ке-Ке го прекъсна:

— Едно мече за брадата те влѣче.

— Кисъ-кисъ-кисъ! — задрусаха се отъ смѣхъ другитѣ човѣчета, насѣдали на своитѣ столчета.

— Азъ казвамъ че вие . . .

— Подъ калпака ти жаба се крие, — обади се Фу-Фу.

— Кисъ-кисъ-кисъ! — задрусаха се пакъ малкитѣ човѣчета. Засмѣ се и Вѣрчето.

— Азъ казвамъ, че вие сте глупави и смѣшни старчета! — кресна съ страшенъ гласъ Бу-Бу и натисна калпака надъ очитѣ си. Всички млякнаха изплашени.

— Веднага ти, Ке-Ке, и ти, Фу-Фу, да пригответе най-мекото легло за Вѣрчето! — заповѣда следъ малко Бу-Бу.

*

Слънцето бѣ вече изгрѣло. Птичкитѣ весело скачаха по зеленитѣ клонки на дървесата.

— Колко топла бѣ нощъта! — обади се единъ черенъ косъ.

— И колко тихо бѣ въ гората! — прошепна трепетликата.

— Вижте, вижте, Вѣрчето спи подъ младия букъ! — пошушна тихиятъ горски вѣтрецъ.

— Преди да изгрѣе слънцето, тукъ я донесоха на златна